

WYCHOWANIE NASTĘPNEGO POKOLENIA MA ZA CEL ŻYCIE KOŚCIOŁA

Poselstwo szóste

Osoba, życie i odpowiedzialność rodziców

Wersety biblijne: 1 Tes 1,5; 2 Kor 6,1; J 1,12-13; 1 J 3,2; Flp 1,19-21a; 3,10; Pwt 6,7; Ps 78,5-7; Jł 1,3; Dz 2,38-39; Ef 6,4; 2 Tm 1,5; 3,15; Ga 6,7-8.

- I. Bóg zwraca większą uwagę na to, kim jesteśmy niż na to, co robimy lub co możemy zrobić; zależy Mu na tym, jaką jesteśmy osobą i jakie prowadzimy życie – 1 Tes 1,5:**
- A. W kościele najważniejsza jest osoba; sposobem jest osoba i dziełem Pańskim jest osoba – J 5,19; 6,57; Flp 1,19-26; Dz 20,18-35; Mt 7,17-18; 12,33-37.
 - B. Głowa rodziny zarządza nią za pomocą swojej osoby; to osoba zarządza rodziną, a nie jakaś metoda – 2 Kor 6,1 (przypis 1, RV); Obj 21,16:
 - 1. Aby coś zrobić, istnieje najpierw potrzeba osoby, która to zrobi; w dalszej kolejności pojawia się metoda; nie potrzebujemy dobrej metody zarządzania; przeciwnie, do zarządzania potrzebujemy dobrej osoby – Wj 4,10 (przypis 1, RV).
 - 2. Gdy tylko angażujemy się w metody, zaczynamy stwarzać pozory; autentyczność oznacza konsekwencję wewnątrz i na zewnątrz – por. 32,19-21.
- II. Musimy zobaczyć, że jesteśmy Bóg-ludźmi, narodzonymi z Boga i należącymi do Bożego gatunku; oto początek życia Boga-człowieka – J 1,12-13; 1 J 3,2:**
- A. Zostaliśmy odrodzeni przez Boga Ducha i jesteśmy duchami – bogami (J 3,6b) należącymi do gatunku Bożego, którzy widzą i wchodzą do królestwa Bożego – J 1,12-13; 3,3.5-6; 1 J 3,9:
 - 1. Jeśli uświadomimy sobie, że jako dzieci Boże jesteśmy Bogiem w życiu i w naturze, ulegniemy radykalnej zmianie; zmianie ulegnie też atmosfera i wszystko, co się z nami wiąże – J 1,12-13; 1 J 3,2.
 - 2. Gdyby wszyscy współcześnie żyjący chrześcijanie uświadomili sobie, że są Bogiem w życiu i w naturze, cały świat byłby inny – Dz 17,6.
 - 3. Gdy myślimy o sobie jako o Bóg-ludziach, myśl ta, ta świadomość, dokonuje w nas radykalnej zmiany w tym, czego na co dzień doświadczamy – Ef 4,22-24.
 - B. Prowadźmy życie Boga-człowieka w naszym życiu małżeńskim – Flp 1,19-21a; 3,10:
 - 1. „Czy żyjemy Chrystusa w domu z naszym mężem, żoną i dziećmi? Potrzebujemy prawdziwego ożywienia, w którym będziemy Bogiem-ludźmi, prowadzącymi życie ciągłego zapierania się siebie i pozostawania w ukrzyżowaniu, aby żyć Chrystusa dla wyrazu Boga” – *Life-study of 1 & 2 Chronicles*, s. 77.
 - 2. „Musimy uważać w każdym szczególe. Gdy rozmawiamy, na przykład, z małżonkiem, musimy rozmawiać według ducha. Musimy we wszystkim postępować według ducha (Rz 8,4). Musimy zostać ostrzeżeni i mieć się na baczności, że wszystko, co mówimy, wszystko, co robimy, wszystko, co wyrażamy, nasza postawa, nasz duch i nasze intencje muszą zostać oczyszczone przez życiodajnego, złożonego, wszechzawierającego Ducha” – s. 49.
- III. Pomijając Księgę Przysłów, wydaje się, że Stary Testament nie podaje nam wiele nauczania na temat wychowywania dzieci, lecz istnieje kilka dobrych przykładów – Wj 12,3-7; Pwt 6,7-9.20-21; 11,18-21; Ps 78,5-7; Jł 1,3:**
- A. Adam i Ewa zostali zbawieni i przekazali słowo o zbawieniu następnemu pokoleniu; my również musimy podzielić się tym z własnymi dziećmi, opowiadając im smutną historię o upadku człowieka i ogłaszając im dobrą nowinę o Bożym zbawieniu – Rdz 3,21; 4,4.
 - B. „Przez wiarę Abel złożył Bogu ofiarę cenniejszą”; skoro Abel posiadał taką wiarę, ćwiczył ją i zgodnie z nią złożył Bogu ofiarę, musiał słyszeć od swoich rodziców głoszenie radosnej wieści – Hbr 11,4.
 - C. Noe odziedziczył wszystkie pobożne sposoby swoich przodków: od Adama – sposób zbawienia, od Abła – sposób składania ofiar, od Enosza – sposób wzywania imienia Pańskiego, a także od Henocha – sposób chodzenia z Bogiem – Rdz 3,21; 4,4.26; 5,22.
 - D. Przygotowując Mojżesza, Bóg przygotował pobożnych rodziców, którzy po jego narodzinach przelewali w niego pobożne myśli; dzięki temu przelewaniu ze strony rodziców Mojżesz posiadał pobożną myśl i świadomość, że ma ocalić dzieci Izraela – Wj 2,7-9; Hbr 11,24-25.
 - E. Z wyjątkiem Jozuego i Kaleba, ci, którzy nadawali się i byli gotowi do wzięcia w posiadanie pięknej ziemi, byli ludźmi młodszymi, stanowili drugie pokolenie – Lb 14,29-31; Pwt 1,35-36:

1. Drugie pokolenie nie przeszło tyle, co pierwsze, lecz otrzymało korzyści płynące z tego, czego doświadczyło pierwsze pokolenie – 11,2-7; Joz 1,1-3.
2. To, czego doświadczyli starsi, było bardzo skuteczne w kształtowaniu młodszych; Bóg mógł zatem przygotować z drugiego pokolenia ponad sześćset tysięcy mężów posiadających bogate dziedzictwo i dobrą przeszłość, którzy nadawali się do tego, by stać się armią, która walczyła o Boże królestwo – Pwt 1,10-11.
3. Ta sama zasada odnosi się dziś do nas w Pańskim odzyskiwaniu; to, czego doświadczyli starsi, jest przekazywane młodszym i będzie bardzo skuteczne w ukształtowaniu ich i przygotowaniu do walki wraz z Bogiem i dla Boga – 2 Tm 2,2.

IV. Nowy Testament poświęca wiele uwagi naukom dla rodziców i nie aż tak wiele miejsca naukom na temat tego, jak mają postępować dzieci; zarówno List do Efezjan 6, jak i List do Koloosan 3 kładą większy nacisk na rodziców niż na dzieci – Dz 2,38-39; Ef 6,4; Kol 3,21; 2 Tm 1,5; 3,15:

- A. Streszczając słowa w Biblii dotyczące wychowywania dzieci, główną rzeczą, którą powinni robić rodzice, jest to, by kształcić swoje dzieci w nauce i napominaniu Pańskim i nie pobudzać ich do gniewu czy też ich nie zniechęcać; oznacza to, że rodzice muszą sprawować samokontrolę i nie mogą w żaden sposób pozwolić sobie na rozluźnienie – Ef 6,4; 1 Tes 2,7.
- B. Wiara Tymoteusza zamieszkała najpierw w jego babce Lois i w jego matce Eunice i została przekazana jemu – 2 Tm 1,5; 3,15; Ef 6,4.
- C. Poetycki hymn pochwalny Marii składa się z wielu cytatów ze Starego Testamentu, co pokazuje, że Pan Jezus wzrastał w rodzinie, która była napełniona poznaniem i miłością do świętego Słowa Boga – Łk 1,46-55.

V. Musimy sobie uświadomić, że życie chrześcijańskie to życie siania; wszystko, co robimy, stanowi swego rodzaju sianie, czy to dla ciała, czy to dla Ducha – Ga 6,7-8:

- A. Wszystko, co mówimy do naszych dzieci i co z nimi robimy, stanowi nasienie, które się w nich zasiewa – por. 2 Tm 3,10.
- B. W życiu kościoła nieustannie siejemy maleńkie nasiona; uważnie siał to czuwać w odniesieniu do tego, jak żyjemy – por. Hbr 13,7.

VI. Ustanowiona przez Boga zasada polega na tym, że ojciec musi wieść życie, które jest wzorem, przykładem dla jego dzieci; niemniej jednak musimy zdać sobie sprawę, że to co z naszych dzieci wyrośnie, zależy ostatecznie od Pańskiego miłosierdzia – Rz 9,10-13; Ef 6,4:

- A. Wypełnijmy zatem swój obowiązek prowadzenia właściwego życia, które będzie przykładem dla naszych dzieci i nie zniechęcajmy się ani nie bądźmy dumni z tego, jak się ułożyło naszym dzieciom; Jakub i Ezaw byli bliźniakami, ale w Liście do Rzymian 9,10-13 widzimy, że ich przeznaczenie zależało od Bożego wyboru.
- B. Dla rodziców najlepiej i najwłaściwiej jest wieść życie, które będzie przykładem dla ich dzieci i modlić się o Pańskie miłosierdzie.
- C. Jeśli swoim codziennym życiem ustanowimy właściwy standard, nie ponosimy odpowiedzialności za złe zachowanie swoich dzieci; jeśli jednakże nie prowadzimy życia, które jest przykładem, ponosimy taką odpowiedzialność za ich złe zachowanie.
- D. Aby być dobrym przykładem, kochajmy Pana i Jego Słowo, rozprawiajmy się z grzechami, nienawidźmy własnego „ja” i uczmy się lekcji krzyża; to będzie przykładem nie tylko dla naszych dzieci, lecz również dla wszystkich świętych.